ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ἡ κ. Λιναρδῆ, χήρα ἀξιωματικοῦ, πηγαίνει μὲ τὶς δυὸ κόρες της, τὴν Λίζα καὶ τὴ Λίνα, στὸ Κάϊρο γιὰ νὰ πάρουν τὴν κληρονομιὰ ποὺ τοὺς ἀφησε πεθαίνοντας ἕνας ἀδελφός τοῦ ἀνδρός της. Ἐκεῖ ἡ δυὸ νέες κ' ἡ μητέρα τους γνωρίζουν τὸ βοηθὸ τοῦ δικηγόρου τους, τὸ Γιώργο Βρανά, ὁ ὁποῖος τοὺς κάνει ἐξαιρετικὲς περιποιήσεις. Ἡ Λίζα, ὡμορφιὰ ξανθὴ καὶ φαντασιόπληρη, ἐρωτεύεται μὲ τὸν Γιώργο. Τὸν ἀγαπᾶ ὅμως κρυφὰ κ' ἡ Λίνα, ὡμορφιὰ μελαχροινὴ καὶ γλυκειά. Μετὰ λίγον καιρο, ὁ Βρανὰς ἔρχεται στὴν Ἀθήνα γιὰ ν' ἀνοίξη δικηγορικὸ γραφεῖο δικο του καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ ὁριστικά, καὶ, φυσικά, βρίσκεται διαρκῶς στὸ σπίτι τῆς κ. Λιναρδῆ. Ἡ Λίζα εἶνε εὐτυχισμένη. Ἡ Λίνα ὅμως ὑποφέρει φρικτὰ κι' ἕνα ἀπόγευμα, τέλος, ὁ πόνος της ξεχειλίζει καὶ ξεσπάει ἀκράτητος... Ἡ Λίζα ποὺ λατρεύει τὴν ἀδελφή της καὶ ποὺχει καταλάβει πὼς κι' ὁ Γιώργος λαχταράει τὴ Λίνα, ἀποφασίζει νὰ θυσιάση τὸ αἴσθημά της γιὰ χάρι της καὶ καλεῖ τὸ Βρανὰ σπίτι. Μὰ ὁ Βρανὰς δὲν ἀγαπάει σοβαρῶς οὔτε τὴ Λίζα, οὔτε τὴ Λίνα. Τὶς ποθεῖ ἁπλῶς. Εἶν' ἐρωτευμένος τρελλὰ μὲ μιὰ πεταχτὴ θεατρίνισσα, τὴ Φλῶρα Μπριλάντη, ἡ ὁποία ὅμως τὸν περιφρονεῖ, τὸν βρίσκει γελοῖο κι' ἀγαπᾶ ἕναν ἄεργο ἐπιτλοποιὸ καὶ μποξέρ, τὸ Βάγγο, ὁ ὁποῖος τῆς παίρνει τὶς οἰκονομίες καὶ τὴν ξυλοφορτώνει!... Ἡ Λίζα κ' ἡ Λίνα, ἀφοῦ περίμεναν μάταια τὸ Γιώργο στὸ σπίτι, βγαίνουν τ' ἀπομεσήμερο περίπατο στὸ Φάλληρο, ὅπου συναντοῦν τὸ Λώρη Γαζίδη, καθηγητὴ τῆς ἀπαγγελίας στὸ Λύκειο τῶν Ἑλληνίδων. Ὁ Λώρης εἶνε ὡραῖος καὶ συμπαθέστατος νέος, μὰ νοιώθει ἕναν τρομερὸ φόβο γιὰ τὶς γυναῖκες. Ὑπάρχει ἕνα τρομερὸ μυστήριο στὴ ζωή του. Εἶχε ἀγαπήσει ἄλλοτε μὲ πάθος μιὰ πανέμορφη νέα, τὴ Στάσα, καὶ τὴν παντρεύτηκε. Ἕνα βράδυ φεύγει ἀπ' τὸ σπίτι του γιὰ κάποια του δουλειὰ κι' ἀφίνει τὴ γυναίκα του μόνη... Στὸ γύρισμά του ὅμως ἀνακαλύπτει πὼς ἡ Στάσα εἶχε δεχτεῖ κάποιον μέσα στὸ σπίτι καὶ πάει νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴ λύπη του καὶ τὸ σπαραγμό του...)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Στάσα ἀφίνει ἕνα ξεφωνητὸ σὰν νὰ μάντεψε τάχα τὴν ὑποψία του τὴν τρομερή, πέφτει σὲ μιὰ καρέκλα, κρύβει τὸ πρόσωπό της ἀνάμεσα στὰ χέρια της καὶ κλαίει.

Κλαίει μὲ τὰ ὅλα της, ἀσυγκράτητα...

Σὰν νὰ πόνεσε ἀτ' τὰ λόγια του, σὰν νἄταν ἄδικη ἡ ὑποψία του, σὰν νὰ τὴν πρόσβαλε βαρειά...

Κλαίει... Κλαίει...

Καὶ τὸ εὔτλαστο κορμί της τινάζεται κάθε τόσο ἀτ' τ' ἀναφυλητά...

Κλαίει καὶ ψιθυρίζει συγχρόνως μὲ φωνὴ συντριμμένη :

— Θέλω νὰ πεθάνω... νὰ πεθάνω !... Ἄ, Λώρη, ἀγάπη μου, γιατὶ νὰ μοῦ τὸ κάμης αὐτό ;... Μ' ἔβρισες, Λώρη, μ' ὑποψιάστηκες ἐμένα, ἐμένα ποὺ σὲ λατρεύω, Θεέ μου, ποὺ δὲν ἔχω ἄλλον ἀπὸ σένα στὸν κόσμο, ποῦσαι ἡ χαρά μου κι' ἡ περηφάνεια μου...

Ὁ Λώρης τάχει χαμένα.

Νομίζει πὼς νειρεύεται. Ναί, ναί, ὄνειρο εἶνε. Ἕνα τρομερό, ἀτελείωτο, ἀλλόκοτο, ἐξωφρενικὸ ὄνειρο...

Γελάστηκε λοιπόν; Ἔπεσε ἔξω; Ἀπατήθηκε ;

Εἶνε δυνατὸν αὐτό ;

Εἶνε δυνατόν ;

Ὤ, ἂς ἤξερε γιὰ μιὰ στιγμὴ, μονάχα γιὰ μιὰ στιγμή, τὴν ἀλήθεια... Ὅλη του τὴ ζωὴ θὰ τὴν ἔδινε, ὅλο του τὸ αἷμα γιὰ νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια... Τὴν ἀλήθεια... Κι' ἡ Στάσα κλαίει... κλαίει...

Ἡ Στάσα κλαίει ἀπαρηγόρητα, ὅπως θἄκλαγε μιὰ ἄθῶα γυναῖκα ποὺ τὴν προσβάλανε...

Ξέρουν νὰ παίζοιν καλὰ τὸ ρόλο τους ἡ γυναῖκες.

Κλαῖνε κι' ὅταν ἔχοιν ἄδικο.

Κλαίει ἡ Στάσα καὶ στηθοχτυπιέται :

— Λώρη !... Λώρη !... Θέλω νὰ φύγω... Θὰ φύγω... Δὲν μ' ἀγαπᾶς πειά !...

Νὰ φύγη ; Δὲν τὴν ἀγαπάει ; Μὰ μονάχα γιατὶ τὴ λατρεύει σὰν τρελλός, δέρνεται καὶ δαρκώνεται τόσην ὥρα...

Ἡ Στάσα σηκώνεται ἀπάνω κι' ἀρχίζει νὰ ντύνεται. Εἶνε τὸ πιὸ γερὸ ἀτοῦ της, τὸ μεγάλο της κόλπο.

Θὰ φύγη...

Ὅλη ἡ νύχτα ἡ σκοτεινὴ κι' ἡ ἐρημιά...

Ὁ Λώρης τρέχει κοντά της καὶ ζητάει νὰ τὴν ἐιποδίση.

— Στάσα, ποῦ πᾶς ; Τί θὲς νὰ κάνης ;

Ἀπ' τὰ μάτια τῆς διεστραμμένης γυναίκας περνάει μιὰ γρήγορη ἀστραπὴ χαρᾶς καὶ ἱκανοποιήσεως. Ἄ, ἐπὶ τέλους !... Τὸν νίκησε... Τὸν συνέτριψε...

Ἡ γειτόνισσες τὴν ἔχουν δεῖ καὶ ξέρουν τὴ ντροπή της...

Μὰ δὲν ὑποχωρεῖ. Φορᾶει τώρα τὸ καπέλλο της.

— Καλὴ νύχτα, Λώρη... Χαῖρε γιὰ πάντα... Σὲ συγχωρῶ !...

Καὶ κλαίει...

Ὁ Λώρης νομίζει πὼς γκρεμίζεται ὁ οὐρανὸς στὸ κεφάλι του.

Μπαίνει μπροστὰ καὶ τῆς φράζει τὴν πόρτα.

— Ὄχι, Στάσα... Μὴν τὸ κάμης αὐτό... Μεῖνε... Συμπάθησέ με... Σὲ παρεξήγησα... Σ' ἀγαπῶ τόσο, μικροῦλα μου !...

Ἡ Στάσα ἐπμένει.

Εἶνε σκληρή, ὅπως ὅλες ἡ γυναῖκες τῆς ράτσας της. Θέλει νὰ τὸν βασανίση, νὰ τὸν ἐξευτελίση. Τὸν μισεῖ ἀκόμα... γιατὶ γύρισε πιὸ γρήγορα καὶ τῆς χάλασε τὸ κέφι !...

Ὁ Λώρης γονατίζει μπροστά της καὶ κλαίει, κλαίει σὰν παιδί.

Ὁ δυνατὸς καὶ τίμιος ἄντρας λυγάει, συντρίβεται μπρὸς στὴν ἄκαρδη γυναίκα...

— Μεῖνε, Στάσα !... Σοῦ ζητῶ συγνώμην... Ἔφταιξα... Τ' ὁμολογῶ... Μὴ μ' ἀφήσης, ἀγάπη μου, γιατὶ θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μου... Ἔλεος, Στάσα !...

Ἡ Στάσα κοιμώνεται πὼς τὸν λυπᾶται... Καλά, ἔστω, τὸν συχωρεῖ... Δὲν θὰ φύγη... Μὰ γιὰ πρώτη καὶ τελειταία φορά... Ἂν τῆς ξανακάμη τέτοιες σκηνές, θὰ ξεπορτίση... Ὅλα κι' ὅλα. Τὴν πειράζουν ἡ ζήλειες, ἡ κουτὲς ζήλειες...

Ὁ Λώρης τὴν σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του μὲ λαχτάρα.

— Ἀγάπη μου !... Ἀγάπη μου !...

Τὴ ναναρίζει σὰν μωρὸ καὶ τὴν πάει σηκωτὴ στὰ χέρια του στὸ κρεββάτι...

Μεσάνυχτα...

Ἡ Στάσα κοιμᾶται.. Μὰ ὁ Λώρης δὲν μπορεῖ νὰ κλείση μάτι. Τὸ φεῖδι τῆς ὑποψίας τὸ φαρμακερὸ ἀναδεύεται στὴν καρδιά του, τὸν δαγκώνει καὶ τὸ φαρμάκι πάει ἴσια στὸ μυαλό, στὴ σκέψη, στὸ νοῦ...

Κοιτάει γύρω τὴν κάμαρη, τὰ ἔπιπλα, τὶς εἰκόνες...

Γιατὶ δὲν τοῦ μιλᾶνε αὐτά ; Γιατὶ δὲν τοῦ λένε τὴν ἀλήθεια ; Τί εἶδανε, τί ἀκούσανε ;

Καρφώνει τὰ μάτια του στὸν καθρέφτη... Γιατὶ νὰ μὴν ἔχη μείνει κεῖ πάνω, στὸ κρύο γυαλί του, ἡ ἀλήθεια ποὺ ἀναζητάει, ἡ σκηνὴ τῆς ἀτιμίας, γιατί ;

Εἶνε δυνατὸν νἄκανε λάθος ;

Καὶ τὰ δάκρυα τῆς Στάσας τότε ; Κι' ὁ πόνος της ; Εἶνε τρομερό, τρομερό, ἕνα μαρτύριο ποὺ μονάχα ὅποιος τὸ αἰσθάνθηκε μπορεῖ νὰ τὸ καταλάβη...

. . . . . .

Ἡ καρδιὰ τοῦ Λώρη ἔχει ραγίσει πειά.

Φέρνεται μ' ἀγάπη στὴ Στάσα, μὰ μέσα του τὸν τρώει τὸ σαράκι.

Θέλει νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν παρακολουθεῖ κρυφά, τὴν ἐπιβλέπει μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις. Κι' ὁ καιρὸς περνάει... Ἡμέρες καὶ μῆνες λύπης βαρειάς, πόνου κι' ἀγωνίας...

Εἶνε τάχα ἄθῶα ἡ γυναῖκα του καὶ γελάστηκε καὶ τὴν ἀδίκησε ; Γιατὶ τόσον καιρό, ποὺ τὴν παρακολουθεῖ, δὲν βλέπει τίποτα τὸ ὕποπτο ;

Εἶν' ἕτοιμος πειὰ νὰ τὰ βάλη μὲ τὸν ἑαυτό του. Νὰ τὴ δικαιολογήση, μὰ μιὰ μέρα, τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσε τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ του, δυὸ γειτόνισσες τὸν κύτταξαν καλὰ καὶ κοίνησαν μὲ σημασία τὰ κεφάλια τους... Τὸν Λώρη τὸν ζώσανε τὰ φεῖδια...

Κάτι συμβαίνει ἀσφαλῶς...

Κι' ἀλήθεια κάτι συμβαίνει.

Ἡ Στάσα ἔχει σχέσεις μὲ κάποιον ἀστεῖο καὶ γλυκανάλατο κομψευόμενο. Βγαίνει ἔξω μαζύ του. Μὰ φιλάγεται κιόλας. Ὡστόσο ἡ γειτόνισσες τὴν ἔχοιν δεῖ καὶ ξέροιν τὴ ντροπή της.

Ὁ Λώρης ἀποφασίζει πειὰ νὰ φτάση σ' ἕνα ἀποτέλεσμα. Ἀφίνει κάθε του δουλειὰ κι' ἀρχίζει νὰ παραμονεύη ἄγρια τὴ γυναίκα του.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο... Μέσα σὲ μιὰ ἑβδομάδα ἡ ἀλήθεια φανερώνεται μπροστά του φρικτή, τρομακτική.

Τώρα πειὰ τὰ ξέρει ὅλα...

Τὴν εἶδε μὲ τὰ μάτια του στὸ μπράτσο τοῦ φίλου της...

Τί τρομερὴ στιγμή !...

Νόμισε πὼς τὸν χτύπησε ἀστροπελέκι. Τοῦ κόπηκε ἡ ἀνάσα. Καὶ σωριάστηκε ξερός, καταμεσῆς τοῦ δρόμου !... (Ἀκολουθεῖ)